

Pracovněprávní vztahy za trvání stávky

Za trvání stávky nelze po stávkujícím zaměstnanci vyžadovat dodržování všech jeho povinností ve smyslu pracovní smlouvy zákoníku práce. Jestliže se však zaměstnanec nechová způsobem, který se při stávce předpokládá (např. tím, že v rozporu s prohlášeným způsobem stávky pracuje, nebo se chová způsobem, který řádnému vedení stávky neodpovídá, případně mu přímo odporuje), takováto výjimka, vyplývající z realizace Listinou zaručeného práva na stávku, neplatí

Za trvání stávky nelze po stávkujícím zaměstnanci vyžadovat dodržování všech jeho povinností ve smyslu pracovní smlouvy zákoníku práce. Jestliže se však zaměstnanec nechová způsobem, který se při stávce předpokládá (např. tím, že v rozporu s prohlášeným způsobem stávky pracuje, nebo se chová způsobem, který řádnému vedení stávky neodpovídá, případně mu přímo odporuje), takováto výjimka, vyplývající z realizace Listinou zaručeného práva na stávku, neplatí; ochrany požívá jen chování, které vyplývá (je důsledkem) z přímé realizace práva na stávku.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 2489/2000, ze dne 22.1.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně Mgr. H. T. zastoupené advokátem, proti žalovanému Speciální školy a Učiliště se sídlem v K., zastoupenému advokátem, o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru, vedené u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 16 C 162/98, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. června 2000, č. j. 24 Co 513/99-147, tak, že rozsudek krajského soudu se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Dopisem ze dne 14. 9. 1998 žalovaný sdělil žalobkyni, že s ní podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce zrušuje okamžitě pracovní poměr. Důvod k tomuto opatření spatřoval v tom, že dne 7. 9. 1998, v době její pracovní neschopnosti, žalobkyně neoprávněně vstoupila s několika učiteli do třídy, v níž vyučovala V. G., tam narušovala výuku, snažila se zmanipulovat žáky prvního ročníku k tomu, aby žalobkyni podporovali ve stávce, a to nepravdivým a poplašným tvrzením, že bojuje za zachování školy, kterou chce nové vedení zrušit, a že po výzvě, aby opustila třídu, se chovala arogantně a slovně hrubě urážela učitelku G. Jako další důvod pro okamžité skončení pracovního poměru uvedl to, že žalobkyně dne 7. 9. 1998 v podvečerních hodinách, ač nebyla pozvána, dostavila se do budovy K. v K. a před setkáním, které organizoval náměstek ministra školství, mládeže a tělovýchovy, i v jeho průběhu přesvědčovala rodiče nepravdami o oprávněnosti stávky, což ve svém dopadu způsobilo neúčast žáků na výuce a znejistění rodičů o dalším osudu studia jejich dětí.

Žalobkyně se domáhala, aby bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 14. 9. 1998 je neplatné a pracovní poměr trvá. Žalobu odůvodnila zejména tím, že dne 7. 9. 1998 navštívila s

některými spolupracovníky školní třídy, aby vysvětlila okolnosti, které vedly „k napětí v učilišti“. V žádném případě toto vysvětlování nesledovalo zneužití mladých k řešení nastalého problému; odmítá nařčení z hrubé urážky V. G.

Okresní soud v Kladně rozsudkem ze dne 28. 4. 1999, č. j. 16 C 162/98-31, určil, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalovaným žalobkyni dne 14. 9. 1998 je neplatné, a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení 1.000 Kč,- do tří dnů od právní moci rozsudku. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že jednání vytykané žalobkyni v okamžitém zrušení pracovního poměru spočívající v narušování vyučování nelze považovat za porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem. Vycházel přitom z toho, že žalobkyně v době, kdy již nebyla ředitelkou školy ani členkou jejího vedení, neměla žádné oprávnění bez souhlasu nadřízených narušovat vyučování vysvětlováním čehokoliv, že však šlo pouze o „jednorázové jednání“. Také ve vztahu k druhému v okamžitém zrušení pracovního poměru vytykanému jednání („žalobkyně měla agitovat v mimopracovní době, mimo pracoviště, na akci nepořádané zaměstnavatelem a především před dospělými“) nespátrával soud prvního stupně jednání dosahující intenzitu, jež by opravňovala žalovaného k takovému „radikálnímu řešení“, jakým je okamžité zrušení pracovního poměru.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 6. 2000, č. j. 24 Co 513/99-147, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru daného žalovaným žalobkyni dne 14. 9. 1998 zamítl, a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení soudu prvního stupně částku 1.725 Kč,- a na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 2.725,- Kč, vše „na účet právního zástupce žalovaného“. Poté, co doplnil dokazování výsledkem žalobkyně a svědků V. G., RNDr. J. B., CSc., Ing. J. R., Ing. S. K., N. D. a PaDr. A. P., záznamem ze dne 7. 9. 1998, písemnou výzvou nadepsanou „V. učiliště stávkuje proti likvidaci speciálního školství“ a rozhodnutím ředitele školy ze dne 7. 9. 1998, dospěl k závěru, že už první v okamžitém zrušení pracovního poměru vymezený skutek (vstup žalobkyně dne 7. 9. 1998 do třídy, v níž vyučovala paní G., a následné narušování a znemožňování výuky ve třídě) je, vzhledem k souvislostem, za nichž k němuž došlo, natolik závažným a hrubým porušením pracovní kázně ze strany žalobkyně, že plně odůvodňuje okamžité zrušení pracovního poměru podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce. Vycházel přitom z toho, že k uvedenému jednání žalobkyně došlo v době, kdy na pracovišti žalovaného byla vyhlášena stávka učitelů a dalších pedagogických pracovníků, jejímž cílem bylo odstoupení PaDr. P. T. z funkce ředitele žalovaného a návrat žalobkyně a její oficiální jmenování do funkce ředitelky. Žalobkyně i ostatní učitelé, kteří s ní vstoupili do třídy, patřili mezi stávkující a už tato samotná skutečnost výrazně zvyšuje závažnost porušení pracovní kázně žalobkyní. Vliv žalobkyně jako bývalé ředitelky na ostatní učitele a pedagogické pracovníky na pracovišti byl značný a projevil se jak při vyhlášení stávky, tak i v jejím dalším průběhu. Vystoupení a jednání žalobkyně zapůsobilo na vyučující G. velmi negativně (chtěla zanechat pedagogické činnosti); odvolací soud poukázal zejména na výpověď svědkyně o tom, že žalobkyně ji nazývala „tahle paní“, že jí říkala, aby odešla, vyzývala děti, aby ji „nebraly“ a nechtěla třídu opustit, i když ji k tomu vyučující G. vyzývala. I když žalobkyně nepoužila vůči vyučující (svědkyni G.) žádné vulgární výrazy, otázku na žáky „zeptejte se téhle paní, odkud jí vyhodily, že tady učí a jestli má nějaké vzdělání“, považoval odvolací soud za hrubé urážení a snižování vážnosti vyučující před žáky. Žalobkyně mluvila před žáky o stávce učitelů, vysvětlovala její důvody a říkala žákům o svém odvolání z funkce ředitelky. Popsaným jednáním a vystupováním narušovala a znemožňovala výuku, uzavřel odvolací soud. Rozsah dokazování provedený v odvolacím řízení nepovažoval za „rozporný“ s ustanovením § 213 odst. 2 věty první o.s.ř., neboť dokazování se týkalo těchž skutkových zjištění, která již posuzoval soud prvního stupně (skutková vymezení důvodu okamžitého zrušení pracovního poměru) a která odvolací soud svým dokazováním pouze upřesnil a doplnil. Žádná jiná - nová - skutková zjištění výsledkem odvolacího řízení nebyla.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalobkyně namítá, že rozsah dokazování provedeného odvolacím soudem překročil meze stanovené ustanovením § 213 o.s.ř. Odvolací soud tak porušil zásadu, že jeho činnost je činností přezkumnou vůči řízení před soudem prvního stupně. Podle dovolatelky měl odvolací soud vzít v úvahu skutečnost, že u všech svědků, kteří vypovídali v souladu se svědkyní G., lze předpokládat jejich podjatost vůči dovolatelce a že sama svědkyně G. byla zaměstnankyní žalovaného pouze na dobu určitou, a to po dobu stávky jako „tzv. stávkokaz“; u této svědkyně nelze předpokládat, že by její interpretace událostí ze dne 7. 9. 1998 mohla být v rozporu se zájmy žalovaného. Naproti tomu odvolací soud neprovedl dokazování výslechy dalších učitelů, kteří spolu s žalobkyní třídu dne 7. 9. 1998 navštívili, případně svědeckými výpověďmi žáků, kteří ve třídě byli. Odvolací soud tak podle dovolatelky opominul hodnotit svědky i z hlediska jejich věrohodnosti. Při vyvozování právních závěrů vytýká dále dovolatelka, že odvolací soud opominul okolnost, že obou skutků uvedených v okamžitém zrušení pracovního poměru se žalobkyně dopustila za trvání stávky, kterou učitelé a další pedagogičtí pracovníci, jako zaměstnanci žalovaného, vyhlásili na protest proti rozhodnutí o odvolání žalobkyně z funkce ředitelky žalovaného. Jednání dovolatelky při obou těchto skutcích bylo vedeno pouze a jediné snahou důvody této stávky žákům, případně jejich rodičům, vysvětlit. Odvolací soud měl tedy nejprve řešit jako otázku předběžnou, zda tato stávka byla zákonná (povolená). Pokud by dospěl ke kladné odpovědi, měl se dále zabývat otázkou, zda uvedené jednání žalobkyně bylo přípustné jakožto prostředek, který je součástí práva na stávku. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil.

Žalovaný navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto, neboť odvolací soud věc správně posoudil, a argumentaci dovolatelky považuje za účelovou a zkreslenou.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) věc projednal podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000 - dále jen „o.s.ř.“ (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) a po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a že dovolání je podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř. přípustné, přezkoumal věc bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

S námitkou dovolatelky, že odvolací soud při vyvozování právních závěrů nedostatečně přihlédl k tomu, že k oběma skutkům vytýkaným v okamžitém zrušení pracovního poměru došlo v době trvání stávky, kterou vyhlásila odborová organizace zaměstnanců žalovaného na protest proti rozhodnutí o odvolání žalobkyně z funkce ředitelky žalovaného, dovolací soud souhlasí.

Právo na stávku je v českém právním řádu zakotveno v ustanovení článku 27 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené usnesením předsednictva České národní rady pod č. [2/1993](#) Sb. jako součást ústavního pořádku (dále jen „Listina“), podle kterého právo na stávku je zaručeno za podmínek stanovených zákonem. Právo na stávku zaručuje také Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech, zveřejněný vyhláškou Ministerstva zahraničních věcí č. [120/1976](#) Sb., podle jehož článku 8 odst. 1 písm. d) státy smluvní strany Paktu se zavazují zajistit právo na stávku za předpokladu, že je vykonáváno v souladu se zákony příslušné země. Právo na stávku lze dovodit rovněž z Úmluvy o svobodě sdružování a ochraně práva odborově se organizovat přijaté Mezinárodní organizací práce dne 9. 7. 1948 pod č. 87, uveřejněné sdělením Federálního ministerstva zahraničních věcí č. [489/1990](#) Sb., a Úmluvy o provádění zásad práva organizovat se a

kolektivně vyjednávat přijaté dne 1. 7. 1949 pod č. 98, uveřejněné sdělením Federálního ministerstva zahraničních věcí č. [470/1990](#) Sb.

Ustanovení článku 41 odst. 1 Listiny dále stanoví, že práv uvedených mimo jiné v čl. 27 odst. 4 a čl. 28 až 31 Listiny je možno se domáhat pouze v mezích zákonů, které tato ustanovení provádějí. Zákonné podmínky pro uplatnění práva na stávku jsou upraveny toliko v zákoně č. [2/1991](#) Sb., o kolektivním vyjednávání (srov. § 16 až § 26 uvedeného zákona). To však neznámá, že právo na stávku lze v České republice uplatňovat pouze v mezích citovaného zákona. Nelze přehlédnout, že ustanovení článku 2 odst. 3 Listiny stanoví, že každý může činit, co mu není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Uvedený základní princip pro posuzování dovolenosti chování v poměrech českého právního řádu nutno aplikovat i při posuzování otázky zákonnosti (legálnosti) stávky konané mimo rámec zákona č. [2/1991](#) Sb., o kolektivním vyjednávání. Upravuje-li zákon pravidla stávky jen v případech stávky v souvislosti s kolektivním vyjednáváním, plyne z toho závěr, že jiného (zákonného) omezení práva na stávku v českém právním řádu není. Platí tedy, že právo na stávku je zaručeno (článek 27 odst. 4 Listiny), aniž by (s výjimkou stávek v souvislosti s kolektivním vyjednáváním) bylo v souladu s ústavními principy omezeno.

Aby bylo možno učinit závěr o tom, že se v konkrétním případě jedná o realizaci práva na stávku ve smyslu ustanovení článku 27 odst. 4 Listiny, je nezbytné posoudit, zda se jedná o stávku, na kterou citované ustanovení dopadá. Již z názvu Hlavy čtvrté Listiny „Hospodářská, sociální a kulturní práva“, se podává, kterého okruhu práv se stávka má týkat. Články 26 až 30 Listiny se zabývají právy souvisejícími s tzv. „právem na práci“. Článek 27 Listiny pak blíže rozvádí práva související s právem sdružovat se s jinými na ochranu svých hospodářských a sociálních zájmů. Právě v této souvislosti je v odst. 4 článku 27 Listiny zakotveno právo na stávku. Z uvedeného je možno učinit závěr, že právo na stávku má být realizováno v souvislosti s uplatňováním práva sdružovat se s jinými na ochranu svých hospodářských a sociálních zájmů. Tento charakter práva na stávku zároveň znamená, že subjektem toto právo realizujícím bude především kolektiv zaměstnanců organizovaný (sdružený) v organizaci hájící jejich hospodářská a sociální práva (odborní).

Protože výkonem práva na stávku se rozumí především přerušování práce nebo jiná obstrukce, která má tím, že zaměstnavateli přináší materiální (nebo i nemateriální) újmu (škodu), přimět zaměstnavatele ke změně chování stávkujícími požadované (očekávané), lze dále dovodit, že stávka směřuje proti tomu, koho lze stávkou k ústupkům přimět, tedy proti zaměstnavateli (zaměstnavatelům) stávkujících osob.

Je-li u zaměstnavatele vyhlášena stávka, z logiky věci vyplývá, že pro pracovněprávní vztahy mezi zaměstnancem, který se stávky zúčastní, a zaměstnavatelem platí jiná hlediska než v době mimo stávku. Smyslem stávky je totiž vyvíjet nátlak na zaměstnavatele (mimo jiné i odmítáním vykonávat sjednanou práci). Proto nelze dost dobře (při respektování práva na stávku) požadovat po stávkujícím zaměstnanci dodržování všech povinností, jak vyplývají zejména z pracovní smlouvy a z ustanovení § 35 odst. 1 zák. práce. Jestliže se však zaměstnanec nechová způsobem, který se při stávce předpokládá (např. tím, že v rozporu s prohlášeným způsobem stávky pracuje, nebo se chová způsobem, který řádnému vedení stávky neodpovídá, případně mu přímo odporuje), uvedená výjimka, vyplývající z realizace Listinou zaručeného práva na stávku, neplatí; ochrany požívá jen chování, které vyplývá (je důsledkem) z přímé realizace práva na stávku.

K právu na stávkou nepochybně patří, aby zaměstnanci nebylo bráněno účastnit se stávky, ale též povinnost nikoho k účasti na stávce nedonucovat, jakož i oprávnění stávkujících vysvětlovat smysl a cíle stávky především osobám stávkou dotčeným (zaměstnavateli, osobám závislým na práci stávkujících, veřejnosti). I toto právo musí však být vykonáváno způsobem, který šetří jak práva osob na stávce nezúčastněných, tak práva zaměstnavatele. Jinak řečeno, ani skutečnost, že se někdo zúčastní stávky, jej neopravňuje k tomu, aby nad míru nezbytnou pro realizaci práva na stávkou omezoval práva jiných osob.

V projednávané věci bylo mimo jiné zjištěno (správnost zjištění v tomto směru dovolatelka nenapadá), že v době, kdy se měla žalobkyně dopustit jednání, jež je jí vytýkáno v okamžitém zrušení pracovního poměru ze dne 14. 9. 1998 (tedy dne 7. 9. 1998), byla u žalovaného vyhlášena stávka.

Chtěl-li proto odvolací soud posuzovat, zda vůbec a jakou intenzitou žalovaná pracovní kázeň porušila jednáním uvedeným v okamžitém zrušení pracovního poměru ze dne 14. 9. 1998, měl se především zabývat tím, zda se jednalo o stávkou legální (byla vyhlášena k tomu oprávněným subjektem při prosazování hospodářských a sociálních práv), odkdy se stávky zúčastnila žalobkyně, jaký dopad do jejího pracovněprávního vztahu tato skutečnost měla, které povinnosti vyplývající z pracovního poměru bylo možno po stávkujících v průběhu stávky vyžadovat a zda v jednání žalobkyně nelze spatřovat excses (vybočení) z chování přiměřeného realizaci práva na stávkou. Teprve po vyjasnění uvedených otázek je možno učinit závěr o tom, zda jednání, označené žalovaným v okamžitém zrušení pracovního poměru ze dne 14. 9. 1998, bylo porušením pracovní kázně, a zabývat se stupněm intenzity tohoto porušení pracovní kázně s přihlédnutím ke všem okolnostem případu.

Dovolací soud se také zabýval námitkou dovolatelky, že odvolací soud nepostupoval v souladu s ustanovením § 213 odst. 2 o.s.ř. při projednávání odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně.

Soud prvního stupně založil své rozhodnutí - jak vyplývá z odůvodnění rozsudku ze dne 28. 4. 1999, č. j. 16 C 162/98-31 - na závěru, že žalobkyně, která v té době již nebyla ředitelkou školy ani členkou jejího vedení, neměla žádné oprávnění bez souhlasu nadřízených narušovat vyučování vysvětlováním čehokoli, že však šlo o jednorázové jednání, které nelze považovat za porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem. Vycházel přitom pouze z listinných důkazů (z pracovní smlouvy žalobkyně ze dne 12. 9. 1990, z okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 14. 9. 1998 a ze zápisu o projednání okamžitého zrušení pracovního poměru v základní organizaci Českomoravského odborového svazu školství u žalovaného). Naproti tomu odvolací soud vzal za prokázané, že jednání žalobkyně zapůsobilo na svědkyni G. velice negativně, že svědkyně byla značně rozrušena a chtěla zanechat pedagogické činnosti a že žalobkyně mluvila před žáky o stávce učitelů, vysvětlovala její důvody a říkala žákům o svém odvolání z funkce ředitelky. Vycházel přitom na rozdíl od soudu prvního stupně také z výpovědi žalobkyně, svědků G., B., R., K., D. a P., jakož i ze záznamu ze dne 7. 9. 1998, z písemné výzvy nadepsané „V. učiliště stávkuje proti likvidaci speciálního školství“ a z rozhodnutí ředitele školy ze dne 7. 9. 1998, tedy z důkazů, které sám podle ustanovení § 213 odst. 2 o.s.ř. provedl. Rozsudek soudu prvního stupně změnil odvolací soud podle ustanovení § 220 odst. 2 o.s.ř. proto, že po jím provedeném dokazování byl skutkový stav věci z pohledu odvolacího soudu zjištěn úplněji tak, že bylo možné o věci rozhodnout.

Jednou ze základních zásad, na nichž je založeno občanské soudní řízení, je zásada dvouinstančnosti

tohoto řízení. K řízení v prvním stupni jsou zásadně příslušné okresní soudy (§ 9 odst. 1 o.s.ř.) a o odvoláních proti jejich rozhodnutím rozhodují krajské soudy (§ 10 odst. 1 o.s.ř.). Krajský soud jako soud odvolací přezkoumává správnost skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně a správnost právního posouzení věci, k němuž na základě svých skutkových zjištění v rozhodnutí dospěl, jakož i správnost řízení, které vydání rozhodnutí soudu prvního stupně předcházelo (srov. § 212 odst. 1 a 2 o.s.ř.). Je-li rozhodnutí soudu prvního stupně věcně správné, odvolací soud je potvrdí (§ 219 o.s.ř.). Odvolací soud změní rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže tento soud rozhodl nesprávně, ačkoli správně zjistil skutkový stav věci, nebo jestliže po doplnění dokazování (§ 213 odst. 2 o.s.ř.) je skutkový stav zjištěn tak, že je možno o věci spolehlivě rozhodnout (§ 220 o.s.ř.). Nejsou-li podmínky pro potvrzení ani pro změnu rozhodnutí soudu prvního stupně, odvolací soud je zruší (§ 221 odst. 1 o.s.ř.).

Podmínky pro potvrzení ani pro změnu rozhodnutí soudu prvního stupně nejsou dány mimo jiné tehdy, jestliže správné právní posouzení vyžaduje další skutková zjištění, která odvolací soud sám nemůže učinit. Tak je tomu v případě, kdy je zapotřebí rozsáhlejšího doplnění dokazování, kdy doplnění dokazování nelze provést bez průtahů (§ 213 odst. 2 o.s.ř.) nebo kdy se má doplnění dokazování týkat podstatných skutečností (kdy výsledkem doplnění dokazování by měla být zásadní skutková zjištění, která rozhodujícím způsobem ovlivní právní posouzení věci).

Nedostatek rozhodujících (pro správné rozhodnutí zásadně významných) skutkových zjištění nemůže odvolací soud nahradit vlastním doplněním dokazování podle § 213 odst. 2 o.s.ř. Tímto postupem by odvolací soud porušil zásadu dvouinstančnosti občanského soudního řízení, neboť by účastníkům odepřel možnost přezkumu správnosti nových skutkových zjištění na základě jejich odvolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího soudu na těchto skutkových zjištěních založené by ve svých důsledcích bylo rozhodnutím vydaným v jediném stupni.

Je-li proto ke správnému rozhodnutí o věci samé zapotřebí podstatných (pro rozhodnutí zásadně významných) skutkových zjištění, která neučinil soud prvního stupně, nejsou podmínky ani pro potvrzení, ani pro změnu rozhodnutí soudu prvního stupně; odvolací soud proto rozhodnutí zruší a věc vrátí soudu prvního stupně k dalšímu řízení (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 1999, sp. zn. 21 Cdo 1901/98, uveřejněný pod č. 30 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2000).

V posuzovaném případě podle názoru odvolacího soudu - jak vyplývá z výše uvedeného - soud prvního stupně neprovedl dostatečné dokazování ke zjištění všech skutečností potřebných k posouzení, zda se žalobkyně dopustila či nedopustila jednání, jež jí bylo vytýkáno v okamžitém zrušení pracovní poměru ze dne 14. 9. 1998, a zda ve vytýkaném jednání je možno spatřovat porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem [§ 53 odst. 1 písm. b) zák. práce]. Vzhledem k tomu, že zjištění o tom, zda se žalobkyně dopustila jednání vytýkaného v okamžitém zrušení pracovní poměru a za jakých okolností k tomuto jednání došlo, jakož i zjištění okolností rozhodných pro posouzení stupně intenzity porušení pracovní kázně, bylo pro rozhodnutí věci podstatné (zásadně významné) a že vyžadovalo rozsáhlejší doplnění dokazování, nebyly splněny podmínky pro doplnění dokazování odvolacím soudem (§ 213 odst. 2 o.s.ř.) a tedy ani pro změnu rozsudku soudu prvního stupně, založenou na takovém doplnění dokazování; odvolací soud proto měl rozsudek soudu prvního stupně podle ustanovení § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení s tím, aby provedl o těchto skutečnostech dokazování (§ 226 o.s.ř.). Odvolací soud však rozsudek soudu prvního stupně změnil a své rozhodnutí založil na výsledcích

dokazování, které sám provedl. Uvedeným postupem odepřel žalovanému možnost nechat správnost rozhodných skutkových zjištění přezkoumat odvolacím soudem na základě jeho odvolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně. Tím odvolací soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 241 odst. 3 písm. b) o.s.ř.].

Protože rozsudek odvolacího soudu není správný, Nejvyšší soud ČR jej podle ustanovení § 243b odst. 1 části věty za středníkem o.s.ř. zrušil a věc podle ustanovení § 243b odst. 2 věty první vrátil Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V dalším řízení povede soud žalobkyni (§ 43 o.s.ř.) rovněž k odstranění vady žaloby spočívající v tom, že přes její označení a skutková vyličení týkající se okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 14. 9. 1998, domáhá se určení neplatnosti „výpovědi“ z pracovního poměru z téhož data.

© EPRAVO.CZ - Sbírnka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní poměr \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Převodění zaměstnance na jinou práci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Plat](#)